

ŽELEZNORUDSKÝ zpravodaj

www.zeleznaruda.cz

Červen 2022
měsíčník / zdarma
XXII. ročník

autor fotografie:
WLS

ÚVODNÍ SLOVO A INFORMACE Z RADNICE

Milí sousedé,

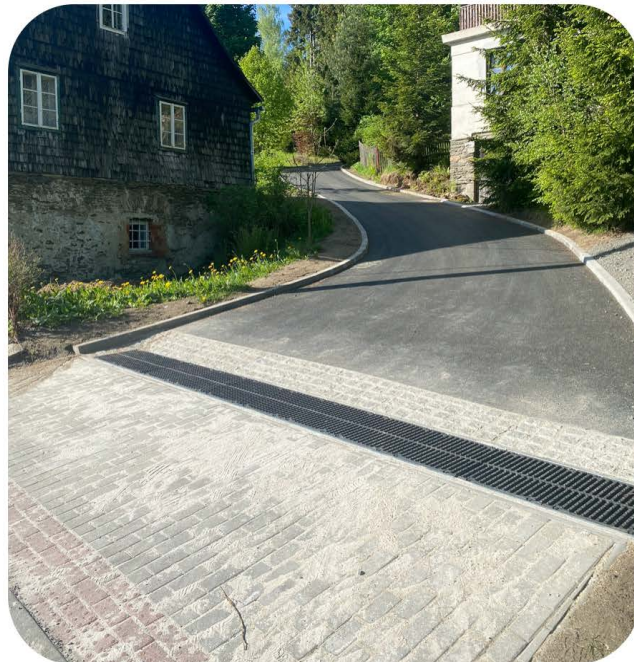
za pár týdnů začnou prázdniny, ale my se na žádné velké dovolenkování nechystáme. Musíme totiž využít pěkné počasí k dotažení našich stavebních projektů v čele s tím nejzásadnějším, kterým je nové náměstí, jehož dokončení a slavnostní otevření se nezadržitelně blíží. Vzhledem ke spoustě vašich dotazů, kdy bude náměstí hotové, kdy už zmizí současné staveniště, jak bude finálně vypadat apod., jsme instalovali informační plachty, na nichž si můžete prohlédnout vizualizace, jakou bude mít naše nové náměstí Karla Klostermanna podobu. Prosíme ještě o pár týdnů trpělivosti, výsledek bude stát za to.

Některé stavební projekty se už povedlo dovést k úspěšnému konci. A nešlo o projekty ledajaké, podařily se velké věci. Plníme jeden ze zásadních slibů v podobě znovuobnovování obecního bytového fondu. V minulých letech se bohužel město zbavilo většiny nemovitostí i pozemků. Nyní je situace v oblasti bydlení mimořádně složitá, ceny jsou často až astronomicky vysoké. My ale obecní byty potřebujeme. Máme za sebou první velký krok. Vybuďovali jsme proto 8 nových bytů nad naší hasičárnou, které jsme již pronajali místním občanům. Je jasné, že 8 bytů situaci nevyřeší, poptávka po dostupném bydlení je mnohem vyšší. Proto budeme ve výstavbě obecních bytů pokračovat, je to jedna z jasných priorit.

Dlouhé roky byla cesta směrem na vyhlídku Liebeshöhe spíš ostudou. Teď po úspěšné rekonstrukci je to radost. Navíc se nám podařilo získat dotaci ve výši 85 % z celkové ceny stavby. Železnorudsko a konkrétně Hojsova Stráž je díky tomu zase o kousek hezčí. Navíc můžeme slíbit, že to zde není poslední investice a rekonstrukce v letošním roce. Například je již uzavřena smlouva o dílo na opravu cesty a silnice okolo bytovek.

A tím rozhodně nekončíme, naopak. Stavíme i nová parkovací místa v Šumavské ulici namísto nevzhledné a často bahnitě plochy, která zde doposud byla. Stejně jako v loňském roce rozjždíme pořádný maraton oprav našich ulic, silnic a chodníků. Postupně se bude opravovat:

- ulice Belvederská
- ulice Zahradní
- komunikace před bytovkami Hojsova Stráž, včetně sjezdu okolo hasičárny
- ulice Debrnická, okolo hřbitova, včetně Debrnické aleje
- ulice K Samotám v části k penzionu Alpský dům
- ulice Příčná (spolufinancováno s příspěvím investora z dané lokality)

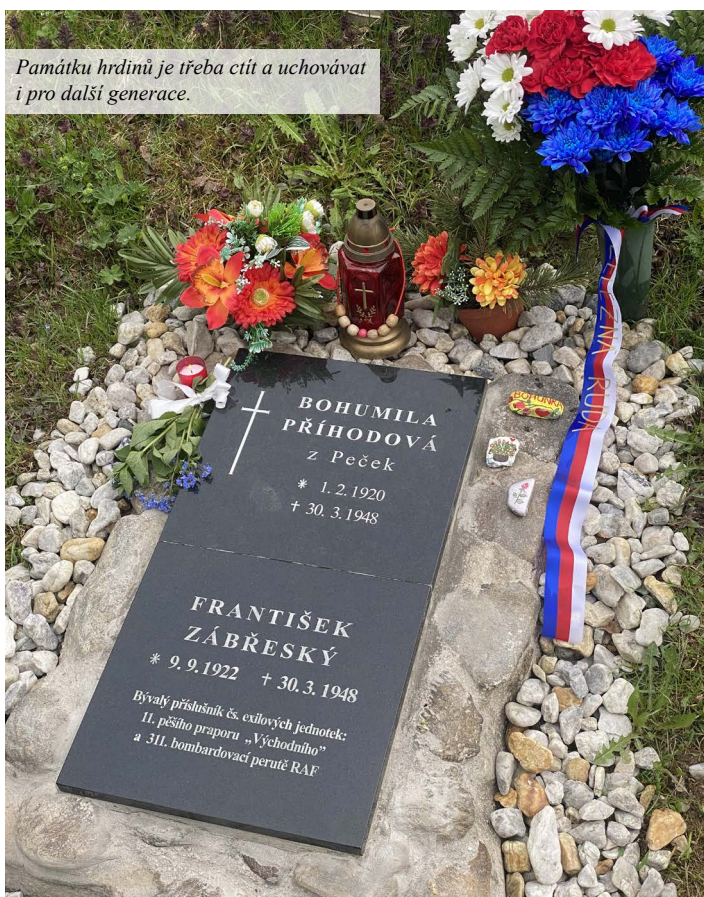
Se stavbami souvisí i pokračování našeho boje za zachování stavebního úřadu v Železné Rudě. Jeho případné zrušení a přesunutí do Klatov by znamenalo komplikace nejen pro nás všechny, ale samozřejmě i pro město. Tak si držíme palce, ať zvítězí zdravý rozum.

Ten vyhrává pokaždé, když se povede uspořádat hezkou akci na pomoc potřebným. Takovou byla rozhodně akce Spolu na Pancíř pro dětské pacienty onkologického oddělení Fakultní nemocnice Motol a Ikem. Při akci se také ve spolupráci se spolkem We Love Šumava vysázelo tisíc nových buků a panovala skvělá atmosféra s úžasnými lidmi. Moc díky všem organizátorům i účastníkům.

Schválně zkuste spočítat, kolik nás spolu na Pancíři bylo.

Ještě před tím proběhly 8. května tradiční oslavy konce druhé světové války. Hrdiny této války potkal různý, ne vždy záviděníhodný osud. Jedním z nich byl člen jednotek RAF František Zábřeský, veterán od Tobruku, který se se svou přítelkyní Bohumilou Příhodovou stal koncem března 1948 první obětí Železné opony. Při pokusu o opuštění republiky přišli

Památku hrdinů je třeba ctít a uchovávat i pro další generace.

oba u Debrníku o život. Na hřbitově v Železné Rudě jsme odhalili novou náhrobní desku a uctili jejich památku. Je nám velkou ctí, že jsme mohli pomoci s realizací tohoto důstojného pietního místa. Děkujeme všem, kteří se na této důležité události podíleli a především pak těm, kteří obnovu pietního místa iniciovali.

Užívejte si nadcházející léto a pěkné počasí. Pokud se teprve rozhodujete, kam vyrazit na dovolenou či výlet, tak určitě nepřehlédněte velmi lákavou nabídku od našich německých sousedů. Od června do srpna si zde můžete koupit měsíční jízdenky na veřejnou dopravu za 9 eur (zhruba 222 korun). Jízdenky budou platit v hromadné dopravě ve všech německých městech, stejně tak v regionálních vlacích a autobusech.

Ať už v létě zůstanete na naší krásné Šumavě, nebo vyrazíte kamkoli na výlet, buďte na sebe opatrní. A pokud chcete být aktuálně informováni o dění v Železné Rudě, sledujte oficiální facebookové stránky města (www.facebook.com/mestoZeleznaRuda). Zároveň prosím pamatujte, že v případě potřeby se na nás můžete kdykoli obrátit na e-mail:

starosta@zeleznaruda.cz

nebo mistostarosta@zeleznaruda.cz,

a nebo na telefony: 724 181 624 a 734 269 989.

Jsme zde pro Vás.

*S úctou a přáním všeho dobrého,
Filip Smola, starosta města,
Petr Najman a Filip Brož, místostarostové*

Starosta Filip Smola převzal čestnou hasičskou medaili.

„Získat čestnou medaili Hasičského záchranného sboru České republiky je pro mne obrovská čest. Dostal jsem ji za úspěšný projekt rekonstrukce a výstavby naší hasičárny. Už při slavnostním předávání jsem říkal, že tato medaile nepatří zdaleka jen mě, ale všem, kteří se na tomto projektu podíleli. Zároveň patří všem našim skvělým hasičům, kteří často s nasazením vlastních životů dbají o naši bezpečnost na Železnorudsku. Zaslouží si naši úctu a poděkování. Mně osobně je ctí, že jsem členem sboru našich dobrovolných hasičů a můžu hasiče podporovat také z pozice starosty,“ uvedl Smola.

ROZHOVOR

Záchranáři Šumava – že jste už tento název zaznamenali, ale úplně nevíte, zda si ho spojit s horskou službou, houkajícími sanitkami nebo hasiči? Směr je vlastně správný na všechny strany – tento zapsaný spolek totiž spolupracuje se všemi složkami IZS. V hlavní roli záchranářů ale nefigurují lidé, ale psi. O jeho členech, činnosti spolku a jeho významu nejen pro naši oblast jsem si povídala s panem Tomášem Faitem.

archiv T. Faita

ŽZ: Tomáši, příští rok oslaví spolek Záchranáři Šumava desáté výročí. Vzpomeň si, jak to před těmi necelými 10 lety ve vašem oboru vypadalo? A co vás vedlo k tomu, aby se z party psovodů stal oficiální subjekt?

TF: Už si přesně nevybavím, kdo s tím nápadem přišel, každopádně jeho realizace zbyla na mně. Byla kolem toho spousta papírování, vytvoření stanov, registrace, zápisy, logo a další věci. Asi deset let před vznikem spolku jsme chodili s Vlastíkem Maxou a Petrem Filipem společně cvičit a trénovat. Zároveň jsme byli v Jihočeské záchranné brigádě kynologů a jezdit cvičit a na pátrací akce do jižních Čech bylo časově velmi náročné. Chtěli jsme hledat ztracené lidi tady na Šumavě. To byl hlavní důvod vzniku naší organizace.

ŽZ: Kynologii se zaměřením na vyhledávání osob ses tedy věnoval už před založením spolku. V roce 2008 jsi dokonce se psem Badyem vyhrál mistrovství České republiky složek Integrovaného záchranného systému kynologů záchranářů. Je kynologie, „záchranařina“ a vůbec touha pomáhat lidem v nouzi nějak zakotvená ve vaší rodině? Jak ses k tomuto oboru dostal?

TF: K hledání se psem mě přivedl, asi před 25 lety, Vlastík Maxa. Jednou mě požádal, jestli bych mu nešel dělat figuranta (to je ten, co při tréninku leze na stromy, do kanálů, do roští a má roli ztraceného). Měl zrovna před nějakými atesty a potřeboval trochu víc trénovat. Na loukách u Chaty Rozhlasu mi pak, s laskavostí jemu vlastní, ukázal šachtu od meliorace, ve které bylo půl metru vody a říká: „Vlez si tam dolů, sedni si na bobek, nemluv a nehýbej se...“ A zavřel za mnou poklop. Když nade mnou za půl hodiny začal štěkat jeho ovcák Erik, byl jsem moc rád, že už můžu konečně z té díry ven. Atesty dopadly dobře a já už u hledání zůstal. Měl jsem v té době 6-ti letou fenku retrievera Enny, která se ale na hledání moc nehodila. A pak už přišel k nám domů Bady. S tím už jsem začínal od štěněte. Byl to úplný hurikán, byl ho plný barák, ale na hledání měl talent od Pána Boha. Já jsem byl úplný začátečník a hodně jsem se od něj učil. V 18-ti měsících složil, jako nejmladší pes v historii, zkoušky do Pohotovostní jednotky kynologů České republiky. A o rok poději (2008) přivezl domů, tehdy v barvách Horské

služby ČR, zmíněné ocenění - obrovský pohár mistra IZS v plošném vyhledávání. A ještě k tvojí otázce, tradice v naší rodině nebyla, ale snad se mi ji povedlo založit. Jednoho nástupce už mám a vypadá to, že už rostou další...

ŽZ: Já jsem měla možnost poznat jak Badyho, tak i vašeho současného psa – Jerryho. Plemeno obou psů je zlatý retriever. O Jerryem můžu konstatovat, že je to pes vítací a velký mazel. To pochopitelně nejsou hlavní vlastnosti, jaké má pes-záchranář mít. Asi se shodneme, že tito psi by měli splňovat nějaké parametry týkající se velikosti – většinou vidáme velká plemena psů: právě retrievery nebo německé ovčáky. Jaké další vlastnosti by měl pes pro tuto činnost mít?

TF: Obecně platí, že záchranářský pes by se neměl ničeho bát, nic by ho nemělo překvapit. A rozhodně nesmí být agresivní. Velikost psa není rozhodující, ale umíš si představit třeba jorkšíra v půl metru sněhu nebo naopak bernardýna, jak s tebou slaňuje z vrtulníku? To jsou krajní extrémy, všechno mezi tím je možné. Hledání ho pak musí především bavit, všechna cvičení jsou od malého štěněte vedena formou hry, prostě s páníčkem musí být vždycky sranda. Hodně důležitá je také motivace, která souvisí s odměnou. Tady platí rovnice – udělám něco dobře = dostanu odměnu. Žádný velký nátlak a vůbec ne trestání. Pro většinu psů je dostatečný trest to, že nedostane odměnu. A ta je od pochvaly, pohlazení, přes pamlsky, míček na šňůrce, ale třeba i to, že z tréninku jede s tebou v autě na místě spolujezdce... A to, co je pro tvého psa nejvíc, to poznáš za pár měsíců sama.

ŽZ: Setkal ses za svou dlouholetou praxi se psem, ze kterého se záchranáře během výcviku vychovat zkrátka nepodařilo? A kdo vlastně posoudí, zda je konkrétní pes vhodným kandidátem a prověří, jestli mu toto poslání bude vyhovovat? Předpokládám, že psy čekají po absolvování výcviku testy a nějaké zkoušky. Jak to je?

TF: Samozřejmě, že setkal. Při výcviku se může projevit něco, co pes není schopen překonat. Ať už je to třeba strach z výšek, z vody, tmy nebo jakéhokoliv hluku. Na to všechno existují tréninkové postupy jak to odstranit, někdy se to ale nepovede na 100%. Rozhodující je ale jeho čich, tím hledá. Člověk má asi 5 milionů čichových buněk, pes víc jak 200 milionů. Ale protože genetika není přesná jako matematika, někdy je prostě něčeho o něco méně, jiného zas více. Proto vybrat a vycvičit štěně v dobrého záchranářského psa je tak trochu sázka do loterie, která přes všechnu snahu nemusí vždy vyjít. No a posouzení vhodnosti každého psa pro nasazení do pátracích akcí, to prověří tzv. atesty, které mají svá přesná pravidla. Tam se simulují skutečné podmínky hledání ztraceného člověka a na závěr zkušební komisaři buď atest udělí nebo ne. Takový atest se musí opakovat každé 2 roky.

ŽZ: Když pomíneme perfektní fyzickou a psychickou přípravu psů a zaměříme se na samotné psovody... Říká se: „jaký pán, takový pes“. Tak jaké vlastnosti by měl mít právě psovod, aby ze svého psiho kamaráda vychoval skvělého záchranáře? A co příprava psovodů – absolvujete tréninky fyzické zdatnosti? Záchranné akce jsou jistě nesmírně náročné...

TF: Na tom je určitě něco pravdy... Každý psovod dělá fyzickou přípravu po svém, a to s vědomím, že hledat se může 3 hodiny, ale také 3 dny. Proto i vlastní atesty trvají 48 hodin, tzn. celý den a celou noc a kromě všeho ostatního mají prověřit také fyzickou odolnost a vytrvalost nejen psa, ale i psovoda. No a vlastnosti psovoda? Myslím, že hlavní je klid a rozvaha, protože i ten nejmenší pejsek a mazlík z gauče přesně vycítí náladu a psychické

rozpoložení svého pána. Takže pokud začneš hystericky a ve zmatku balit batoh na zásah a třesoucíma se rukama zapínáš psovi postroj, začne se chovat přesně jako ty. Zapomene v tu ránu, co umí a chová se tak trochu jako pako. Je nervozní, zmatkuje a to je špatně. Takže za mě - rozhodně klid a rozvaha.

ŽZ: Kolik má váš spolek vlastně členů? Z uveřejněných fotografií na vašich stránkách www.zachranarisumava.cz poznávám, že z vaší rodiny se kynologii v oblasti vyhledávání osob věnujete hned dva – ty a tvůj zeť Martin (*Martin Král – profesionální hasič u HZS PS Železná Ruda – pozn. red.*). Jak vám spolupráce vyhovuje a jsi rád, že právě on se stal členem?

TF: V současné době je nás 8. Počet členů se průběžně mění, lidé přicházejí, ale také odcházejí, a to z různých důvodů. Nejsme profesionální organizace, nemáme žádné pohovory na personálním, ani výpovědi podle Zákoníku práce. Aktivně se momentálně mohou zapojit do hledání 4 psůvodi se psy. Ostatní mají buď ještě štěně nebo naopak staršího psa nebo nám chodí pomáhat jako figuranti. Myslím, že je to optimální počet. A můj „zeťák“ Martin? Kdo ho zná, tak ví, že je to skvělý chlap. Se svým psem Bakem už absolvoval 2x atesty, a když s ním jedu na hledání, tak mám jistotu, že všechno bude klapat. Stejně bych ale mohl mluvit i o dalších: Petrovi Filipovi, který je se mnou v partě od samých začátků i o hasičích Kubovi Divišovi a Dušanovi Waldmannovi. A naše, v současnosti jediná žena v týmu a zkušená psůvodka, Hanka Kulštejnová také mezi nás skvěle zapadla, jen toho času má zoufale málo. Speciální vzpomínka ale patří Vlastíkovi Maxovi (R.I.P.). Ten nás má vlastně všechny „na svědomí“. Díky tam nahoru, Vlastíku...

ŽZ: A další otázka se tím pádem nabízí úplně sama: Martin má s vaší dcerou Katkou dvě děti. Zatím jsou vnoučata ještě malá a nikdo neví, kam je osud zavane, ale přesto: vidíš v nich v tomto oboru své nástupce? Pokračovat v záchranářské kynologii na Šumavě je určitě velmi důležité, je to tak?

TF: Zatím jsou to prekové a baví je všechno. Zpívají a tancují v Hořečku, oba už lyžují, malý Martin dokonce na skialpech. Občas nám dělají figuranty na tréninku a moc je to baví. Vlastního pejska chtějí oba, sice každý měsíc jiného, ale zrovna minulý týden chtěli oba retrievera... Tak uvidíme.

ŽZ: Konkrétně vaše sdružení funguje jako dobrovolná, nezisková organizace. Narodil od kynologů profesionálů sice nesloužíte služby v rámci pracovní doby jako třeba vaši kolegové u horské služby nebo u hasičů, zároveň ale celou vaši činnost děláte bez nároku na nějaké finanční ohodnocení. Přitom starat se o psy od základních potřeb jako je krmení, až po pořízení záchranářského vybavení není otázkou pár stokorun. Tady přichází na řadu sponzoři? Jak se takový subjekt dostane k podpoře, aby mohl fungovat?

TF: Každý kdo má psa, dobře ví, že to není zrovna levná záležitost. Všichni si základní potřeby pro psy hradíme ze svého, ze sponzorských peněz jsme pořizovali radiostanice a GPS přístroje pro psy. To už dnes patří ke standardnímu vybavení a jejich cena je stále srovnatelná s cenou špičkového telefonu. K dispozici máme také 2 sněžné skútry a terenní čtyřkolku. Naši sponzoři jsou především z okruhu našich přátel a známých. Někteří za námi přišli s nabídkou sponzoringu sami, jiné jsme oslovili my. S každým sponzorem máme uzavřenou darovací smlouvu. S pohotovostí je to u nás tak, že já každý den vím, kdo je v zaměstnání, kdo má volno, kdo je na dovolené a kdo má třeba nemocného psa. Podle toho už při výzvě k hledání od Policie ČR můžu nahlásit počet psůvodů a psů, kteří se akce zúčastní.

ŽZ: Za sebou už máš se svými kolegy a psími partáky stovky tréninkových hodin, bezpočet záchranářských akcí.

Jak vypadá po náročném například několikahodinové akci odpočinek a regenerace? A kdo se vzpamatovává lépe – psi nebo psůvodi?

TF: Při procházce v lese pes naběhá 2x tolik kilometrů, co ujdeš ty. Při hledání je to ze zkušenosti ještě mnohem víc. Když mě GPSka ukáže 20 kilometrů, tak pes už má v nohách nejmíň 50 km. Takhle naplno vydrží pracovat maximálně 2 hodiny, potom je třeba dopřát mu alespoň 20 minut oddech. Dostane pár granulí, vodu a leží. Pak můžeme pokračovat v hledání. Psa vyčerpává hledání také psychicky, neustále se musí soustředit na vyhodnocování pachů, jejich intenzitu a směr, ze kterého přicházejí. Takže večer usínáme oba asi stejně utahaní. Ráno se ale pes protáhne a hned se začne vesele vrtět, co nás asi dnes čeká za srandu. Se mnou je to s přibývajícím věkem o něco horší...

ŽZ: Každá záchranářská akce musí být asi náročná a na začátku všichni věří, že všechno dobře dopadne. Stalo se ti ale někdy, že ses opravdu hodně bál?

TF: Pocity jsou vždycky smíšené, protože nikdy nevíš, jestli toho člověka najdeš a zda bude v pořádku. Většinou každý psůvod dostane přidělený svůj sektor v terénu a odpovědnost je potom jen a jen na tobě a tvém psovi. A ty musíš po prohledání říct, v mém sektoru XY se nikdo nenachází. V noci po zásahu si pak v hlavě všechno znovu přehráváš a napadá tě, co tam za těmi skálami, foukal zrovna špatný vítr, co když to pes nezachytil... Nedávno jsme hledali na Prachaticku nemocného seniora. Policie, hasiči, vrtulník s termovizí, desítky dobrovolníků. Po několika dnech, kdy v noci byla teplota lehce pod nulou, už bylo jasné, že v pořádku být nemůže. To potom také nejsou příjemné pocity při hledání... Největší strach jsem zatím měl vloni na podzim, kdy jsme pomáhali hledat sedmiletou holčičku v okolí vrchu Čerchov. Byla to obrovská pátrací akce. Desítky záchranářů z české i německé strany. Teplota byla už v noci kolem nuly, mlha a déšť. Hledalo se tři dny. Holčička strávila 2 noci sama uprostřed lesů, jen v lehkém oblečení. Všichni kolem už mluvili o nejhorším... Když se pak třetí den odpoledne konečně našla, byla to pro všechny obrovská úleva.

ŽZ: Tomáši, o psech existují desítky přísloví a citátů. Mě se moc líbil tenhle: „Nikdo neocení genialitu vašich slov více než váš pes.“ - Christopher Morley (*americký novinář a básník – pozn. red.*). Jak by vypadal život vaší rodiny bez psů? Dokážeš si to vůbec představit?

TF: Dnes si už život bez psa vůbec nedokážu představit, protože pro mě - život bez psa, je život pod psa. Je to moje srdeční záležitost. Bez psů by nám v domácnosti nechyběly asi jen ty všudypřítomné chlupy (promiň, Hanko, moc po sobě neklízíme...). Všechno ostatní už je skoro vždycky spojené se psem. Výlety, dovolené, tréninky, ale i káva na terase nebo koupání někde v potoce. Všechno asi vystihuje i jméno našeho současného psa - Jerry. Tom a Jerry jsou kámoši jak hrom...

„Po zemi, po vodě nebo vzduchem, musí se co nejrychleji dostat na určené místo. Než bude tma, než začne sněžit, než bude pozdě. Psůvod a záchranářský pes. Vynikající čich, absolutní souhra a porozumění s jeho pánem, to je základ nejmenšího záchranářského týmu. Špatně si naplánujete trasu, vydáte se neznačenou „zkratku“, zhorší se počasí nebo máte nějakou zdravotní komplikaci a problém je na světě. Nezbyvá než se spoléhat na pomoc, spoléhat na to, že vás někdo najde. Pak není milejšího setkání, než se čtyřnohým chlupáčem, který vesele mává ocasem a vytrvale a hlasitě štěká. Má velkou radost, že vás našel. Stejně jako vy...“ Tomáš Fait.

SPORT

Atletické jaro

Mládežnický sport se v jarním období naplno rozjel. Kromě zápasů malých fotbalistů se také rozběhly krajské atletické soutěže. Za atletický oddíl AKR Železná Ruda jsou v krajské soutěži dvě družstva děvčat. Starší žákyně mají za sebou vcelku úspěšnou premiéru v atletickém klání na rychlém plzeňském tartanu ve Skvrňanech. Všechny členky družstva závodily na hranicích osobních rekordů a po skončení závodu se družstvo v celkových výsledcích ocitlo na skvělém 7. místě ze 13 přihlášených družstev. Skvělý individuální výkon zaběhla na trati 800 m Lucka Pernicová, v osobním rekordu 2:25,0 minuty! Mladší žákyně mají za sebou již dvě kola. První závod se konal za tropického horka v Sušici. Děvčata se na závody těšila a bezvadně zabojovala. Podařilo se nasbírat velmi slušný počet bodů, který železnorudské atletky zařadil na pěkné 4. místo. Ve druhém zápolení v Klatovech se některá děvčata nepotkala se sportovní formou a nepodařilo se jim zopakovat výkony ze Sušice. I přes bojovnost a bolest byly soupeřky lepší, počet získaných bodů nám přisoudil poslední místo (6.). Škoda, že v posledním jarním kole bude družstvo oslabeno o několik opor, a posun v tabulce tak pro zbylé závodnice bude obtížný.

Po velmi dlouhé době se atleti z naší školy zúčastnili tradičních atletických závodů Poháru rozhlasu. Ten je dlouhodobě pořádán na stadionu v Sušici. V soutěži jsme měli tři družstva, 27 atletů, 77 startů. V Poháru rozhlasu se závodí v bězích na 60 m, 600 nebo 800 m, ve skocích do dálky a do výšky, vrhu koulí, hodu míčkem a ve štafetách na 4 x 60 m. Počítají se body dvou nejlepších závodníků a na konci se vše spočítá a stanoví se pořadí družstev. Naše žačky z 6. a 7. třídy skončily těsně na 4. místě. Ztráta na bronzovou příčku byla nepatrná – desetina ve sprintu, 15 cm v dálce nebo 3 cm ve výšce... Nejlepší reprezentanti naší školy v jednotlivcích byli spolužáci z 8. třídy – Agáta Částková a Jakub Čadek, shodně na 9. místech. Jakubovy výkony byly klíčem do krajské reprezentace na Olympiádu mládeže v Olomouci. Kromě Jakuba Čadka je v nominaci také Lucie Pernicová, jako nejlepší mládežnická půlkařka v kraji za čas 2:23 minuty. Železnou Rudu budou v Olomouci reprezentovat také cyklisté bratři Janek a Šimon Lehkých. Všichni sportovci budou našim reprezentantům přát vynikající sportovní úspěchy.

*Kateřina Strnadová a Ctirad Drahorád,
trenéři*

autor: Kateřina Strnadová

PŘÍSPĚVKY SPOLKŮ A ORGANIZACÍ

Zprávičky ze školky

Poslední dubnové dny se nesly v duchu Čarodějnického reje. Nejen děti, ale i paní učitelky a asistentky se proměnily v bytosti strašící a strašidelné. Některé smrtelníky potrápily čarami a lektvary domácí výroby.

Začátkem května proběhl zápis dětí do mateřské školy. Pro nové kamarády děti vyrobily drobné dárky. Další dárky čekaly na maminky, pro které si děti připravily vystoupení s obcerstvením. Účast byla hojná, nálada výborná.

Lidová škola umění pozvala děti ze školky na koncert. Talentovaní kamarádi předvedli výsledky své práce a možná se stali inspirací pro děti, které se rozhodují učit se hře na hudební nástroj. Velmi děkujeme.

Další opravdu velké poděkování patří Ivance Vilišové za zprostředkování autorského čtení paní spisovatelky Lenky Krejčíkové – Praulové, která dětem přečetla pohádku Číhaři ze své knihy Šumavské pohádky. Mezi dětmi našla pozorné a zaujaté posluchače.

Rozkvetlé kaštany jsou známkou, že se konec školního roku nezadržitelně blíží. Ale o tom zase příště.

Hana Königová

Kynologové mají za sebou další úspěšný kurz

Dne 2. 4. 2022 začal kurz poslušnosti a socializace pro všechna plemena. Tento kurz má 10 lekcí a končí 4. 6. 2022.

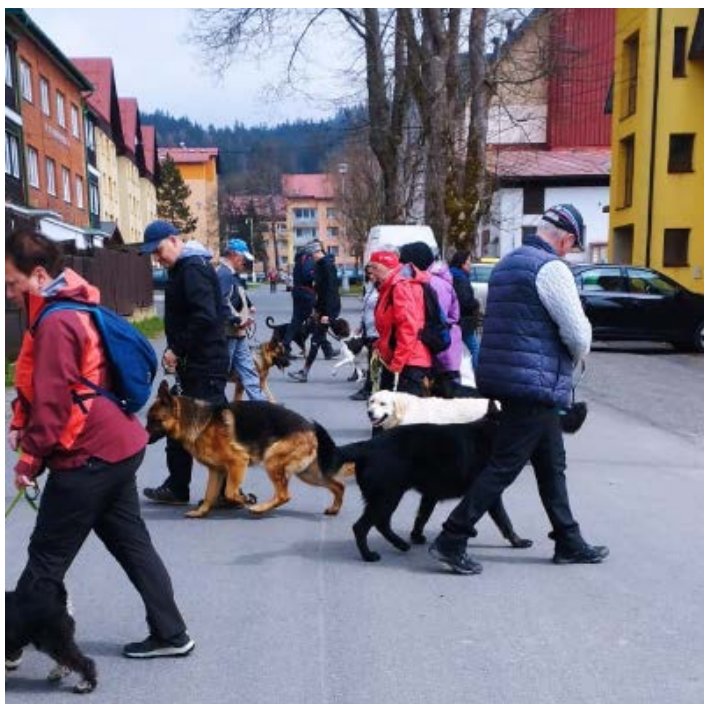
Přihlásilo se nám celkem 17 účastníků, které jsme rozdělili na začátečníky (pejskové od 4 měsíců - 1 rok), ty vede paní Věra Šabatková. Druhá skupina jsou pokročilí (od 1 roku výš), ty má na starosti paní Andrea Kaslová.

První hodinu nám počasí nepřálo, padal sníh s deštěm, občas vysvitlo sluníčko, tak jsme museli trochu improvizovat. Takže aby pejskové a jejich páníčkové neprostdli, nesla se první hodina v duchu chození. Dělalí jsme protichody, to znamá, že pejskové chodili blízko sebe a nesměli zavrčēt ani napadat ostaní - ať psy nebo lidi. Postupně se začaly přidávat další cviky a 23. 4. už

všichni vyrazili do města, kde se učili jak s pejskem zacházet, když jede cyklista, auto nebo prochází další pes. Musíme říci, že se opravdu všichni moc snaží, ale pokračovat musí i po skončení kurzu. Pestrost plemen byla veliká. Irský vlkodav, německý ovčák, kříženci, rotvajler, jack russel teriér, špic, doberman, border kolie, zlatý retríver, jezevčík, malý knírač, munsterlandský ohař. Kurzu se účastnili jak místní, tak i dojíždějící z Rokycan, Nýřan, Hamrů, Pocínovic, Čachrova a Kolince.

Věříme, že se kurz líbil a všichni jsou spokojeni.

Renata Neumannová,
ZKO Železná Ruda

Informace z knihovny

Dobrý den milí čtenáři,

v posledním měsíci jsme v naší městské knihovně měli pro změnu na exkurzi sedmou třídu místní základní školy. Žáci se opět dozvěděli vše důležité nejen o naší knihovně, ale o knihách všeobecně, a pak měli za úkol najít knihu, ke které by sami měli nejbližší. Zatímco mezi mladými muži vedly knihy ze Šumavy, sportovně zaměřené knihy nebo knihy rekordů, dívky se našly v knihách o zvířatech nebo dívčích příbězích. Doufám, že se jim návštěva líbila a každý si našel to své. Většina z nich jsou našimi pravidelnými návštěvníky a ti ostatní se jimi snad ještě stanou.

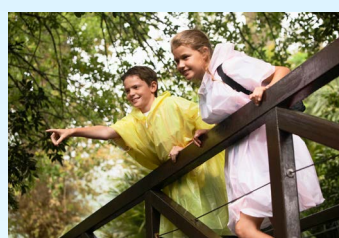
Pokud navštívíte knihovnu v dohledných dnech, čekají na vás opět novinky! Dámy jistě potěší nová kniha od M. Harasimové, T. Kelleové nebo M. Viewegha. Pro pány mám zase novou zásobu detektivek a thrillerů. Tentokrát máme i velmi zajímavé novinky v naučné literatuře, tak naváhejte a zastavte se!

Těšit se na vás bude vaše knihovnice,

Marcela Skřivánková

Letní turistická soutěž 2022 "Poznej okolí Špičáku!"

Environmentální a informační centrum pro Vás připravilo turistickou soutěž od 18. 6. do 2. 10. 2022 včetně.

- Soutěžní letáky jsou k dispozici v centru.
- Účastníci se správně vyplněným soutěžním letákem si mohou v "říčku" vylosovat jednu z cen a zároveň budou zařazeni do slosování o hlavní ceny, které věnovali místní podnikatelé. Všem patří velké DÍKY!

Veškeré informace jsou uvedeny na:
www.zeleznaruda.cz/itcruda/, www.sumavskecentrum.cz

Hotel Karl s.r.o.
Penzion 103
Babůrkovna

Vážení čtenáři,

uplynul další měsíc, tentokrát poměrně poklidný. Zasažovali jsme pouze u dvou událostí, ale stanice HZS u osmi. Věříme, že do podvědomí všech se již dostalo, nebo dostává to, že na Železnorudsku už nefungujeme pouze my, dobrovolná jednotka, ale čtvrtým rokem i profesionální hasiči - jednotka Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje (HZS Pk) a nacházíme se ve společných prostorách „hasičárny u benzinky“.

Příslušníci HZS Pk požární stanice Železná Ruda slouží 24 hodinové směny 365 dní v roce, tudíž jsou na hasičárně denně a zajišťují akceschopnost ve třech směnách, které se neustále střídají. Tato jednotka také převzala přibližně 2/3 všech našich zásahů, ke kterým jsme dříve vyjížděli (okolo 100 za rok), což nám vzhledem k malému počtu členů v jednotce i vyhovuje. Stanice HZS ale zároveň zasahuje na větším území, a tak se počet jejich zásahů přibližuje 200 za rok. My nyní zasahujeme spíše u větších událostí, a to větších buď svým rozsahem nebo počtem zasažených, ke všemu ostatnímu vyjíždí jednotka HZS vždy do dvou minut od vyhlášení poplachu. Zařazení naší jednotky a předurčenost na typ událostí, ke kterým vyjíždíme, se nijak nezměnil a občas se stane, že jednotka HZS ze stanice Železná Ruda zasahuje u jedné události a my souběžně vyjíždíme k další. Náš výjezd musí být uskutečněn do pěti minut od vyhlášení poplachu.

I s tím souvisí, jak jsme psali v minulém čísle zpravodaje, abyste události nehlásili našim členům, ale na operační středisko – tel. 150 nebo 112. Nahlásit to je tak rychlejší a přesnější (operační středisko automaticky získá souřadnice GPS z mobilního telefonu, případně adresu pevné linky), my bychom informace předávali zprostředkovaně a mohly by se s tím ztratit drahocenné minuty.

O zásazích stanice HZS Pk informovat nemůžeme, neboť to je v kompetenci tiskového mluvčího HZS Pk. My zde nebo na facebooku informujeme o činnosti naší jednotky nebo našeho sboru. A tím se dostáváme k dalšímu bodu. Většina veřejnosti totiž nezná rozdíl mezi Sbořem dobrovolných hasičů (SDH) a jednotkou sboru dobrovolných hasičů (JSDH). Byť název je velmi podobný, organizace SDH je zájmový spolek na úseku požární

ochrany a jeho členem může být kdokoliv (děti, senioři, ženy). JSDH je zřizována městem a jsou to hasiči, kteří vyjíždějí k zásahům (mohou a nemusí být členy SDH). Každý člen jednotky ale musí být starší 18 let, mít platné zdravotní prohlídky a školení.

Stále platí nabídka možnosti členství v jednotce – tedy hasičů vyjíždějících k zásahům, nebo i v SDH. Chcete-li vědět více, podívejte se na náš web.

Události za květen 2022:

11. 5. 2022 – Jako posilová jednotka jsme vyjeli k úniku většího množství oleje z nákladního automobilu na Špičáku, kterému praskla hydraulická hadice k návěsu. Na místo jsme dovezli 100 kg sorbentu, aby bylo zabráněno úniku oleje do kanalizace a potoka.

13. 5. 2022 – Opět jsme jako posilová jednotka vyjeli na místo zásahu stanice HZS PS Železná Ruda, která v centru města odstraňovala uniklou naftu z neznámého vozidla. Naftová skvrna se táhla hlavně po ulici 1. Máje, ale několik skvrn bylo i v ulici Zahradní a tu odstranila naše jednotka.

Filip Brož

www.hasiciZR.cz

www.facebook.com/hasiciZR

Promítání filmů v Železné Rudě

„Železnorudský letňák“

15. 7. 2022 od 21:30

26. 8. 2022 od 21:00

Naše improvizované kino bude vybavené lavičkami. Kdo má raději více pohodlí, může si přinést např. rybářské křesílko, nebo cokoliv, odkud se mu bude film příjemně sledovat.

Těšíme se na Vás na prostranství u fotbalového hřiště!

Veškeré informace získáte na emailové adrese: envicentrum@zeleznaruda.cz a nebo na telefonním čísle: 376 397 033 a 606675991.

Adresa: Environmentální a informační centrum,
1. máje 12, 34004 Železná Ruda.

Tam pod Javorem

Následující článek - fejeton, byl publikován dne 15 .06. 1907, tedy před 115 lety v deníku Plzeňské Listy (dř. Plzeňské Noviny), v jeho sobotním vydání. Plzeňané v té době využívali „dráhu“ pro cesty na Špičák už 30 let; první vlak z Plzně do Žel. Rudy přijel 20. října 1877. Jan Tatzl, mistr tesařský, český vlastenec, člen KČT vlastnil dvě nemovitosti, mj. v Žel. Rudě hotel, který byl později znám jako hotel Kroupa. V hotelu Tatzl byla vedena „Návštěvní kniha“, která se dochovala do současnosti. Jan Tatzl byl vícekrát vylosován do soudní poroty jako soudce z lidu. „Svůj k svému“ byla populární, vlastenecká píseň českých Sokolů.

Není snad vděčnějšího výletu z Plzně do Železné Rudy. Jedinký den, ale bohatý na krásy přírodní, na mocně milé dojmy. Krajina z Nýrska do Železné Rudy je pohádková. Pěkný čas musíte mít ovšem. Tam také první německé zvuky doletí Vám k uchu. Dráha stoupá...

V Dešenících je zastávka (dřevěná bouda) na vysokou stráň zrovna nebezpečně přilepená. Na tom místě jste ve výši děšenických střech. Pak co vlak prudce v pravo stáčí se, nápadně stoupá a za chvíli díváte se na tutéž pěknou vesničku již v ostrém úhlu s hora dolů. Projedete podle několika strážných domků, jichž okna naplněna jsou květinami, odpočinku popřejete očím v krátkém tunelu a tu již jakoby opona vystupovala a za ní objevuje se scéna netušené krásy: Hluboké údolí, obklopené zalesněnými velikány, skrývající ve svém lůně tiché vesničky s domky daleko od sebe vzdálenými. Vlak jede po stráni, pod níž lučina samý květ a samý pramének. A zas nový ohyb, nová skála a druhé jednání. Stroj supí, kola třískají a podíváte-li se blízko k vlaku, máte pocit velkolepé hrůzy, který projede tělem jako mráz. Zde tak vlak „vylinkovat“, co by z nás všech zbylo? Za chvíli zase konec, řítíte se znovu s hlukem do černého jínu několika minutového tunelu právě pod Špičákem. A z tunelu pak letíte přímo do čarokrásné Železné Rudy. — Pod zámekem v *Debrníku* stál jsem okouzlen těmi krásami přírodními. Malebné, kotlinate údolí s pěknými villami, koupajícími se v jasu slunečním, lesy vydychují silnou, příjemnou vůni, ve které plíce z Plzně začerněné koupají se s rozkoší. Tak do kapes si toho nabrat, na měsíc, na rok!

Přímo před námi obrovitý *Javor* (1 458 m, dosud nezasněžený). Ale menší se ty plochy sněhové den ode dne. Kol do kola: *Jezerní stěna*, *Špičák* a *Fallbaum s Falkensteinem*. Tady je vidět následky divoké vichřice, která zde řádí ve zběsilé hrůze.

V *Železné Rudě* jsem se ubytoval (byv nato dříve upozorněn) u starého „Tatzla“. Je to poctivý Čech, který pro svou národnost mnoho trpí. Ale je nepovolným, jako ti velikáni okolo. Dobré jádro v drsné skořápce. Takoví jsou ti horalé. Posedí s vámi, pohovoří, vyprovodí, cestu ukáže. A co hlavního: mnoho nepočítá.

Z Němců přijde sem málo kdo. Jenom ten, kdo dovede oceniti výhody plynoucí z polohy restaurace. Setkali jsme se zde se dvěma zvláštními německými povahami. Samorostlí novellisté šumavští. Líčí krásy šumavského ráje a vypravují děje v něm odehrávané i smyšlené prostě, nefalšovaně — poutavě. *Vogel* vydává až někde v Lipsku zábavný časopis „*Heimatsklänge*“, a Schott přispívá do „*Hauschatzu*“ a do „*Alte und neue Welt*“. Je milo s nimi pohovořit; porozumět se jim ovšem musí.

„*Starý Tatzl*“ nám ráno poradil „procházku“ k jezerům a pak na Špičák k Prokopovi. Pochopili jsme později proč. K jezerům jde se ze Železné Rudy pohodlnou lesní cestou 2 hodiny. Stoupání ani nepozorujete. Pohled na *Černé jezero* s výšky je úchvatný. Kdežto zde věnujete hlavní pozornost jezeru všimáte si u Černého jezera více okolí. Skalní „*Stěna jezerní*“ pne se v mohutném polokruhu ukrývající ve svém klínu nádherný skvost Šumavy — „*Černé jezero*“. Odtud za hodinu jste na Špičáku. Cesta je velice pohodlná; potkáte i cyklisty na kolech, ale pro automobily je cesta „gesperrt“.

Na Špičáku zastávka a občerstvení v restauraci Prokopově. „*Otec Prokop*“ je rázovitý, široko daleko známý bělovlasý stařec, ale veliký a mohutný jako dub. V pondělí týden slavil 70leté narozeniny, za kteroužto příčinou věrní hosté z Plzně připravili mu zde malé překvapení. „*Otec Prokop*“ je Čechem upřímným a Tatzlovým dobrým přítelem. Často se navštěvují a jeden druhého doporučují. Setkal jsem se u něho se studenty-výletníky, kterým „*Otec Prokop*“ doporučoval cestu opačnou: ze Špičáku přes jezera do Železné Rudy. „*Nezapomeňte se v Železné Rudě zastaviti u Tatzla v lukách!*“ doporučoval studentům při odchodu. A všecko dobře vysvětloval, jen aby někam jinam nezapomněli. Pochopili jsme. Ti dva „tam pod Javorem“ „vidí si do karet“ a hrajou si do noty. Zcela dobře.

Řidme se i my všichni na cestách heslem: „Svůj k svému!“ a až někdy si vyjedeme (třeba na den do Železné Rudy), neopomeňme navštívit „*Starého Tatzla*“ a „*Otce Prokopa*“!

ITC A EC INFORMUJE

Vážení čtenáři,

nevím, zda jste to již pocítili, ale u nás už je sezóna v plném proudu. Centrum je většinu týdne plné škol nebo zájezdů našich starších spoluobčanů. A my jsme rádi, když zbyde chvíle i na ostatní práci. Jak už jsem uvedla minule, do zpravodaje se vrátil po covidové pauze kalendář akcí, který se bude každý měsíc aktualizovat. Takže, kdo budete mít zájem, můžete nám i nadále zasílat akce pro veřejnost pro následující měsíce a my je do kalendáře přidáme. Ať o nich ví i čtenáři Železnorudského zpravodaje.

Zároveň platí až do 15. 6. prosba o zapůjčení fotografií Železnorudska, které dokumentují jeho vývoj během let 1989 až do současnosti. Výzva je přílohou zpravodaje. Dárcům a zapůjčitelům předem moc děkujeme.

Také máme již skoro hotovou letní soutěž pro rok 2022, která bude, jak už jsme uvedli, probíhat okolo obce Špičák. Soutěžní letáky budou k vyzvednutí u nás v centru a na lanovce Pancíř dole u vstupu v obci Špičák. Po správném vyplnění tajenky a posbírání razítek se můžou soutěžící dostavit k nám a losovat o ceny. Vyhrává každý třetí žeton. A všechny soutěžní letáky jdou po ukončení soutěže do velkého slosování o hlavní ceny. Všem dárcům a sponzorům moc děkujeme! Jejich jména a loga naleznete v přiloženém plakátku s informacemi o soutěži.

V pátek 15. července a 26. srpna bude realizováno na prostranství u fotbalového hřiště letní kino pod širým nebem aneb „Železnorudský letniák“. A co budeme promítat? To záleží na vás. Film si zvolíte vždy měsíc předem. To znamená, že film na červenec bude zvolen v našem centru při promítání 9. 6. od 20 hodin.

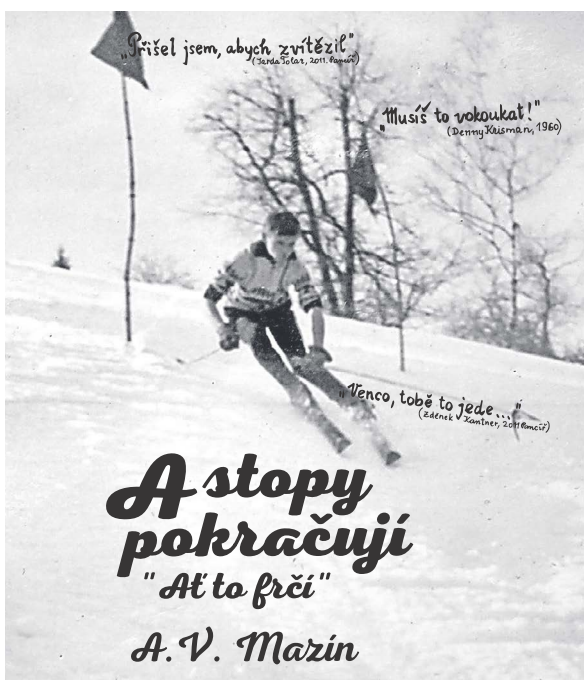
I v červnu nás čeká cestovatelská přednáška, tentokrát ze západního pobřeží USA, kterým nás provede Jakub Greschel, viz příložený plakát. Tento muž, i když se narodil s dětskou mozkovou obrnou, se nenechal odradit, a cestuje po celém světě a inspiruje lidi svou schopností jít za své vlastní hranice.

Přikládáme také fotografie z vyhlášení vítězů foto soutěže. Ceny předával pan starosta Filip Smola společně

s profesionálním fotografem a členem poroty panem Jakubem Kaslem. Po vyhlášení se všichni přesunuli k vystaveným fotkám a děti s panem Kaslem rozebíraly možnosti a schopnosti fotografování, kterých dosáhly nebo v budoucnu dosáhnout mohou. Debata byla velice přínosná.

S přáním hezkých skoro letních dnů,

Barbora Kučeravá
vedoucí ITC a EC

Pozvánka na křtiny knihy *A stopy pokračují* *"Ať to frčí"*

Kniha oživuje zašlé vzpomínky na sjezdové lyžování a lyžařské oddíly v Železnorudské kotlině v 70. až 90. letech.

Setkání se uskuteční 10. 6. 2022 od 18hod.
v Komárkovo knihovně.

Environmentální a Informační centrum,
1. máje 12, Železná Ruda.

Autor knihy je připraven nést následky toho, co napsal.

Báječné dětství v Železné Rudě – XI. část

Dnešní jedenáctou částí se s vypravováním pana Rezka rozloučíme. V poslední části se dočteme o okolnostech, které vyústily v rozhodnutí rodiny Rezkových definitivně Železnou Rudu opustit. Pan Rezek byl v té době studentem prvního ročníku na střední škole...

Táta poděkoval panu řediteli za upřímnost a spěchal domů s touto zprávou jako poštovní holub, nesoucí trnovou ratolest. Doma se situace rozebírala ze všech stran, a nakonec se usoudilo, že „všechno zlé je pro něco dobré“... Co kdybych například v Praze zvlčil, stal se ze mne „dívkař“ či vekslák, nebo bych mohl být „příškvařen“ přímo při školních pokusech nějakým zdivočelým atomem! Museli jsme se tomu všichni upřímně zasmát!

Mimoděk jsem tímto příkladem zavládl příležitost k poznání, kterak snadno a lehce komunistický režim již tenkrát ovlivňoval životy a osudy celých rodin.

Pokud bych však býval v Praze zvlčil nebo se stal „dívkařem“, tedy se soudruhu Brambůrkovi a celé slovnaté tehdejší radě MNV v Železné Rudě, toho času bytem v peklu, kotel číslo 888, co nejupřímněji omlouvám ...

Pro naši rodinu se však tento můj minipřípad stal jedním ze signálů, že je třeba ze Železné Rudy zmizet. Třídní boj zuřil na plný plyn a na malém městě zavládl rudý teror. Učitelé byli ponižováni a šikanováni i školní uklízečkou soudružkou Ledečkovou, která házela jedovatou slinou všude kolem sebe. Donášela soudruhu Brambůrkovi všechny možné i nemožné výmysly, jen aby se zavděčila. A když se potom jednoho škaredého dne oběsil pan učitel Petřík, bylo rozhodnutí o stěhování naší rodiny ze Železné Rudy již nezvratné.

Přibýly totiž i jiné důvody než politické. Já jsem sice dostal místo na internátu v Plzni, ale každotýdenní dojíždění domů se řádky prodražilo. Navíc sestřička Eva se též rozhodla záhy dorůst a naši jí chtěli dát rovněž středoškolské vzdělání. (Nejmladší Jarmilce byly teprve dva roky a neměla z toho ještě rozum).

Tehdy však zasáhla šťastná náhoda. Obě rodiny maminčiných sester, Zoubkovi i Duchoslavovi, již v té době bydlely v Děčíně, tedy na opačném pólu Čech.

Teta Lída Zoubková byla zaměstnána u celní správy, teta Máňa Duchoslavová jako tajemnice ředitele základní školy.

Po několikráté výměně dopisů mezi sestrami se záležitost stěhování začala jevit reálně. Teta Lída sjednala pro tátu zaměstnání u celní správy v Děčíně, dokonce s bytem v domě celníků v Ruské ulici č. 34.

Teta Máňa mamce předjednala místo učitelky na prvním stupni základní školy v Podmoklech. Spolupráce v rodině byla tehdy naprosto příkladná.

Navíc jako bonus je v Děčíně též průmyslová škola elektrotechnická, do níž mi rodiče písemně vyjednali přestup z té plzeňské, kde jsem již tři měsíce „exceloval“. Nastoupil jsem tedy v duchu platných dohod do děčínské školy – třídy E 1 ve druhém pololetí školního roku, tedy 1. února roku 1956. Ke stejnému datu nastoupil také otec k děčínské celní správě.

Bylo však nutno několik měsíců počkat, než se uvolní byt v Ruské ulici. Po tuto dobu tátovi a mně poskytli dočasný azyl Zoubkovi. Ti v té době bydleli v rohovém domě na Kamenické ulici, nazývaném „Dračí hrad“. Byl to dům vpravdě strašidelný, který jako by vypadl z některého filmu Alfréda Hitchcocka.

Na venkovní fasádě směrem do hlavní ulice byly patrně z popudu šíleného architekta připevněny figuríny opravdových nestvůr – draků v nadživotní velikosti. Tato předpotopní zjevení zírala navíc přímo do pokoje, který nám teta Lída přidělila k dočasnému užívání.

Z počátku mi tato spoluúčast netvorů na našem soukromí působila potíže, zvláště při usínání. Nebo hrozilo-li nazítří nějaké zkoušení či písemka. Postupně jsem si ale zvykl. Moje psychika se radikálně vylepšila poté, co jsem dal oběma dračím tlamám křestní jména. Ta vlevo byla, tuším, Hedvika, ta vpravo Emilka. Nebo opačně? Už nevím. Náš vzájemný vztah se stal postupně familiérním...

Táta s nimi problémy neměl, byl přece jen zralý muž, lovec lebek, pašeráků a bývalý financ.

Ale jinak to byla fajn éra. Teta Lída o nás vzorně pečovala a já s otcem jsme se snažili chovat nekonfliktně. S bratránkem Pavlem jsme ve volných chvílích podnikali různé sportovní kratochvíle. Například dráždění cizích psů (viz Pavlíkova jizva na vnitřní straně levého stehna), dodnes patrná. Pavel v té době studoval posledním rokem zemědělskou technickou školu, zvanou Libverda.

Měl právě před maturitou, ale nedával to na sobě příliš znát. Výrazně a rád mi pomáhal v orientaci ve významných pamětihodnostech Děčína. Jeho zásluhou jsem za velmi krátkou dobu poznal důležité instituce jako „Rudák, Lidák, Daliborka, Černé Kladno“ a dokázal je dokonce sám nalézt. Tím můj drahý bratránek podstatně urychlil mé splynutí s doposud cizím městem. Budiž mu za to dík a chvála...

Maminka s babičkou a oběma sestřičkami zůstaly v tento čas ještě v Železné Rudě. Jednalo se ještě o prodej našeho téměř splaceného domku. Rodiče nemohli dlouho najít kupce – do maloměsta v zakázaném hraničním pásmu se jen tak někdo nehnal. Nakonec se přes inzerát ozvala rodina Peleckých, které se pěkný udržovaný domek s velkou zahradou zalíbil. Byli to lidé sice solidní, ale též nepřilíživí, takže se prodávalo téměř se ztrátou. Ale bylo po starostech a mohly začít přípravy na stěhování... Nahlédneme-li dnes do katastru nemovitostí, zjistíme, že současnou majitelkou našeho bývalého domku č.p. 176 je jakási Frau Irene Liebl. Že by dědička původních odsunutých majitelů Sturmových? Kdo ví...?

Na závěr této šťastné kapitoly, týkající se pobytu mé drahé rodiny v Železné Rudě musím říci, že to krásné, milované městečko utrpělo naším odchodem značnou kulturní ztrátu. Ano, můj taťka se totiž v zimních měsících věnoval cele loutkovému divadlu. Hrál se ve čtrnáctidenním intervalu v obecné škole (nyní ulice 1. Máje). Otec sám vyřezával některé loutky, které maminka odívala do šatiček. Kalupinka, Škrhola, Ježibaba, princezna i samotný Kašpárek – to byly opravdové skvosty mezi loutkami. Nejvíce ovšem budoval drak, jemuž svítily oči, a hlavně kobylka Rozárka, která po představení házela dětem karamelky či perníčky!!! Děti i jejich rodiče odcházeli vždy pobaveni a šťastni... Ach jo!

Konec závěrečné XI. části,
úryvek z knihy Moje blahé paměti

Václav Rezek

PRO CHYTRÉ HLAVIČKY

Pro nejmenší čtenáře

1

Doplň názvy všech členů zvířecích rodin

maminka

tatínek

mládě

býk

ovce

kůzle

kachna

sele

pes

kocour

2 Co jsem za zvířátko?

Bodlinatá kulička, ráda mlsá jablíčka. → _____

V noci houká, ve dne spí. Je prý moudrá- všechno ví. → _____

V růžovém kabátě válí se po blátě. → _____

Žížalčin kamarád postavil si z hlíny hrad. → _____

Na břehu i v řece žije, hlavičku pod helmu skryje. → _____

Na krovkách má 7 teček, říká se jí sluníčko → _____

3 Dokresli druhou půlku zvířátek a obrázek vybarvi

VÝZVA

pro přípravovanou výstavu shromažďujeme k zapůjčení fotografie Železnorudska v období 1989 – současnost

fotografie Železné Rudy a okolí můžete přinášet až do 15. června 2022 do místního infocentra

VÝSTAVA BUDE OBRAZEM MAPOVAT VÝVOJ ŽELEZNORUDSKA ZA POSLEDNÍCH 33 LET.

Informační a turistické centrum
1. Máje 12
340 04 Železná Ruda
tel.: 376 397 033
e-mail: itc@zeleznaruda.cz

Železnorudsko
nejlepší místo pro dovolenou

PŮJČOVNA koloběžek KOSTKA a elektrických koloběžek XIAOMI

KOLOBĚŽKY - ŠUMAVA .CZ
půjčovna koloběžek

Půjčovna parkoviště Špičácké sedlo (u hotelu Karl)

+420 732 672 782

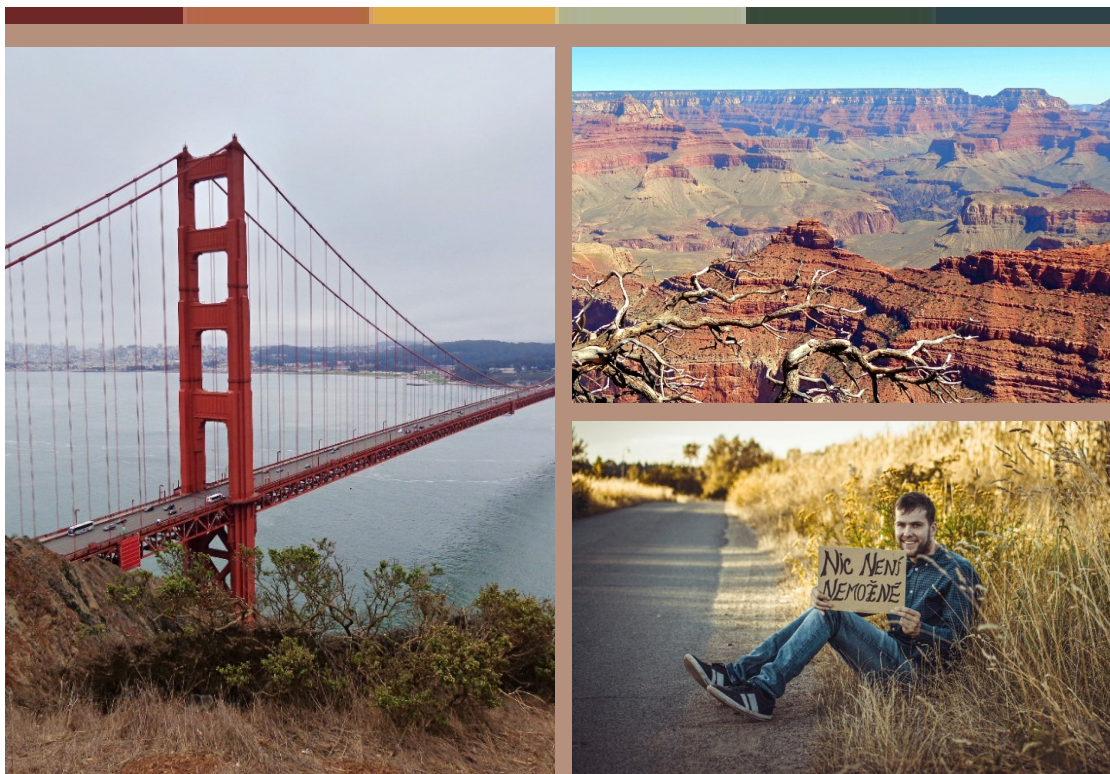
www.kolobezky-sumava.cz

Otevírací doba

Červen, září **9.00-18.00** sobota-neděle

Červenec, srpen **9.00-18.00** denně za příznivého počasí

Jiný termín, případně čas možný po domluvě.

PŘEDNÁŠKA JAKUBA GRESCHLA
NIC NENÍ NEMOŽNÉ!!!
CESTA JE MOTIVACE A NIC NENÍ NEMOŽNÉ...
AMERICKÝ SEN - CESTA ZA MÉ VLASTNÍ HRANICE

**DNE 23. 6. 2022 OD 17:45 HODIN V SÁLE
 ENVIRONMENTÁLNÍHO CENTRA V ŽELEZNÉ RUDĚ**

VSTUP ZDARMA

Sbalte si kufry, vyrážíme... A kam? Za oceán s handicapem...

S kým se „vydáte“ na cestu?

Jmenuji se Jakub Greschl, je mi 29 let, pocházím z Holýšova na Plzeňsku. Narodil jsem se s dětskou mozkovou obrnou a pár let bojoval o to, aby mne nohy unesly. Ani to mi však nevzalo sílu a už jsme společně procestovali přes 30 zemí naší krásné Země.

A co vás čeká?

21 DNÍ DLOUHÁ CESTA PO ZÁPADNÍM POBŘEŽÍ USA, 7 750 KM V MINIVANU, 40 KM PĚŠKY, 7 STÁTŮ USA, 7 NÁRODNÍCH PARKŮ A 4 VELKÁ MĚSTA.

Veškeré informace naleznete na emailové adrese: envicentrum@zeleznaruda.cz
 a nebo na telefonním čísle: 606 675 991.

Adresa: Environmentální centrum, I. máje 12, 34004 Železná Ruda.

Železnorudsko
 nejlepší místo pro dovolenou

Jako pravidelný měsíčník vydává Železnorudský zpravodaj město Železná Ruda, Klostermannovo náměstí 295, 340 04 Železná Ruda, IČO: 00256358.
 Registrováno Min. kultury pod číslem MK ČRE 11849. Periodický tisk územního samosprávného celku pro oblast Železnorudsko.

Elektronická verze: www.zeleznaruda.cz

Redakční rada: Filip Brož, Filip Smola, Petr Najman, Mirka Frenzlová a Adéla Brožová.

Příjem inzerce: mistostarosta@zeleznaruda.cz, e-mail redakce: redakceZZ@email.cz.

Náklad: 1300 výtisků. Uzávěrka 25. každého měsíce.

Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky zkrátit či neotisknout. Město Železná Ruda ani redakce nenese odpovědnost za skutečný průběh zde inzerovaných akcí. Za obsahovou správnost příspěvků ručí autor a nemusejí vyjadřovat názor či postoj redakce a města.